

НА НАШІЙ ОРБІТІ-СЕСІЯ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ XXXIII

За наукові КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового Червоного Прапора
державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 1 (878).

11 січня 1967 р.

Ціна 2 коп.

ВИМОГА ЧАСУ

ЗИМОВА екзаменаційна сесія триває. Заліки в основному складені. Ідуть іспити.

Сесія підіб'є деякі підсумки роботи всього колективу університету, партійних, комсомольських та профспілкових організацій, які багато робили і роблять для поліпшення учбової роботи, підготовки висококваліфікованих спеціалістів.

Якісна підготовка спеціалістів—першорядне завдання. Прийшов вже час рушити в похід не тільки проти невстигаючих, а й проти тих, хто навчається, посередньо, ходить, так би мовити, в «сірих» середняках.

На механіко-математичному факультеті похід проти ледарів триває. Ще рік тому, деканат, партійна організація, комсомольці факультету вирішили дати бій боржникам, неробам. Робота була проведена велика. І ось результат—до цієї зимової сесії факультет підійшов без боржників.

Часто на окремих факультетах до ледарів ставляться ліберально, умовляють їх, а ті—не умовляються. Вони, як той кіт з байки Крилова, слухають і одержують незадовільні оцінки. Ось приклад. Дві студентки факультету іноземних мов німецького відділення Комаренко та Чайка за час перебування в університеті жодного разу не склали своєчасно сесію.

Це ледарі зі стажем, та ще й великим. Бо навіть під час сільгоспробіт вони готуються до заліків та іспитів, які всеодно не складають.

Або, наприклад, студентка Гуржій з четвертого курсу українського відділення філологічного факультету. Вона має три академзаборгованості ще за минулий навчальний рік.

Тепер, під час сесії деканатам, партійним, комсомольським організаціям треба посилити контроль за своєчасним складанням студентами іспитів. На всіх факультетах треба вивісити графіки складання іспитів, які б наочно показували, як складає сесію кожен студент. Необхідно створити таку обстановку, щоб кожний студент проїнявся почуттям високої відповідальності за свою академічну успішність. Це—вимога часу.

Тільки гідною працею, добрими та відмінними оцінками ми повинні зустрінути 50-річчя Велико-го Жовтня.

Центральний Комітет КПРС висловлює тверду впевненість, що комуністи, комсомольці, всі трудящі своєю творчою працею ще більше умножать економічну і військову могутність країни, з ще більшою енергією перетворюватимуть у життя великі плани комуністичного будівництва, визначені партійною програмою і рішеннями XXIII з'їзду КПРС, гідно зустрінуть славне п'ятдесятиріччя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

(З Постанови ЦК КПРС від 4 січня 1967 року «Про підготовку до 50-річчя Великої Жовтневої Соціалістичної революції»)

★ ★ ★ СТАРАННА ПРАЦЯ, ХОРОШЕ НАВЧАННЯ

АКТИВНО готуються студенти-заочники нашого університету до 50-річчя Радянської влади. Вони намагаються краще працювати на заводах і фабриках, в школах та установах.

Для нас, студентів-заочників, 1967 рік особливий—ми без відриву від виробництва закінчуємо університет. Багато випускників гуманітарних факультетів пишуть дипломні роботи, присвячені великій даті, беруть участь в роботі гуртка наукового комунізму. На його чотирьох засіданнях було заслухано наукові повідомлення заочників—П. Серебряного «Деякі проблеми боротьби більшовиків за маси в період мирного розвитку соціалістичної революції», О. Кочуріна—

«Роль профспілок моряків в комуністичному вихованні трудящих»; А. Артеменка—«Роль

★
нової п'ятирічки в створенні матеріально-технічної бази комунізму» та інші. З великим інтересом готую і я дипломну роботу про роль профспілок в перемозі Жовтневої революції.

Під керівництвом викладачів кафедри наукового комунізму готуються традиційні теоретичні конференції студентів-заочників.

5 січня 1967 року відбулась конференція студентів історичного, філологічного факультету та факультету іноземних мов на тему: «XXIII з'їзд про міжнародне становище СРСР і зовнішньополітичну діяльність КПРС».

В березні відбудеться конференція студентів юридичного факультету—«Велика Жовтнева соціалістична революція—початок сучасної епохи».

Старанною працею і хорошим навчанням йдуть назустріч великого свята студенти-заочники університету.

В. СЕРКОВ.

УКАЗ

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР
ПРО ПРОВЕДЕННЯ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР І ДО ОБЛАСНИХ, РАЙОННИХ, МІСЬКИХ,
СІЛЬСЬКИХ І СЕЛИЩНИХ РАД ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ
УРСР

У зв'язку з закінченням 3 березня 1967 року строку повноважень Верховної Ради УРСР шостого скликання і 14 березня 1967 року—повноважень обласних, районних, міських, сільських і селищних Рад депутатів трудящих УРСР десятого скликання, на підставі статті 35 Конституції УРСР, Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

Призначити вибори до Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки сьомого скликання і до обласних, районних, міських, сільських і селищних Рад депутатів трудящих одинадцятого скликання на неділю, 12 березня 1967 року.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР
Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР
А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 7 січня 1967 року.

ТРИВАЄ ЖОВТНЕВА ВАХТА. СКЛАДЕМО УСПІШНО

ПЕРШУ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ ЕКЗАМЕНАЦІЙНУ СЕСІЮ!

ДОБРЕ ВРАЖЕННЯ

НА механіко-математичному факультеті вже закінчилась залікова сесія. В цілому деканат та викладачі задоволені результатами заліків. Студенти склали теоретичні та практичні курси, а це свідчить про їх серйозне ставлення до навчання протягом всього семестру.

Добре враження залишає перший курс. Доцент М. Швець, який приймав тут залік з математичної логіки, сказав, що цього року кількість відмінних відповідей набагато більша, ніж в минулому році.

Студент В. Оскрого добре відповідав на заліках, виявляє великий інтерес до математики. Він працює в гуртку обчислювальної математики, де займаються також питаннями математичної логіки. Глибокими були відповіді студентів М. Дятлова, М. Василевського, О. Чацького та інших.

На жаль, цього не можна сказати про студентів Ю. Монсе та В. Канцер. Студент Ю. Монсе, не отримавши залік, почав сперечатися з викладачем і взагалі вів себе не тактовно.

Колега Монсе студент В. Канцер по-своєму розуміє прислів'я: «Повторение—мать учения». Тому й сидить на першому курсі другий рік. Але і цього року вже двічі не склав залік з математичної логіки.

Отже, можна поздоровити першокурсників-математиків з добрим стартом. Більше половини добрих та відмінних відповідей для початку непогано.

Успішно був складений залік з методики обчислювання на третьому курсі. Тут тільки одна студентка Вейпан підвела.

Необхідно також сказати про студентів четвертого курсу цього ж факультету, які добре склали залік з сучасних обчислювальних машин та програмування. Найбільш глибокими були відповіді студентів Воронова, Ковальчик, Мазур та Свірського.

Отже, загалом математики успішно розпочали сесію в ювілейному році. Добре складені заліки та іспити будуть хорошим подарунком студентів факультету 50-річному ювілею Радянської влади.

УКАЗ

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР
ПРО ПРОВЕДЕННЯ ВИБОРІВ
НАРОДНИХ ЗАСІДАТЕЛІВ
РАЙОННИХ (МІСЬКИХ)
НАРОДНИХ СУДІВ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР

У зв'язку з закінченням у лютому—березні 1967 року строку повноважень народних засідателів районних (міських) народних судів УРСР Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

Призначити вибори народних засідателів районних (міських) народних судів Української РСР на лютий—березень 1967 року.

Голова Президії
Верховної Ради
Української РСР
Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії
Верховної Ради
Української РСР
м. Київ, А. ЗЛЕНКО.
7 січня 1967 року.

ЕСТАФЕТУ МУЖНОСТІ-МОЛОДІ!

ЯСКРАВО, ЗАХОПЛЮЮЧЕ ПРОВАДИТИ РОБОТУ З ВОЄННО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

ВЕЧОРИ. ЗУСТРІЧІ. ПОШУКИ.

Б ОЙОВІ і революційні традиції радянського народу! Велика сила — в них. Пізнаючи їх суть, слухаючи розповіді ветеранів війни, читаючи в книжках про подвиги батьків і дідів, наші студенти проймаються великою повагою до тих, хто, не шкодуючи ні крові, ні життя свого, героїчно боровся з ворогами Радянської влади, відстоюючи завоювання Великого Жовтня.

В попередньому номері ми вже опублікували інтерв'ю з викладачем філологічного факультету В. О. Фабінською про боротьбу підпільників Одеси з окупантами в роки минулої війни. Сьогодні ми на цій сторінці друкуємо уривок «Професор» з книги «Фронт у кожному серці», в якому йде мова про старшого викладача нашого університету Василя Івановича Литовченка.

Розповіді про бойові діла викладачів і співробітників університету в роки Великої Вітчизняної війни, матеріали, зібрані Клубом «По дорогах батьків» публікуватимуться на сторінках газети.

Редакція запрошує ветеранів війни, всіх, хто знає про ратні подвиги вихованців, викладачів і співробітників університету, поділитися своїми спогадами на сторінках нашої газети. Ці матеріали принесуть величезну користь в такій важливій справі, як воєнно-патріотичне виховання студентства.

В АЖКО переоцінити значення воєнно-патріотичного виховання в формуванні ідеології радянських людей, особливо молоді. Ось чому XXIII з'їзд КПРС підкреслив необхідність посилення цієї роботи.

Виконуючи рішення XXIII з'їзду партії, в нашому університеті робота по воєнно-патріотичному вихованню студентства набуває все більшого розмаху. Частіше стали проводитись зустрічі студентів з воїнами Одеського гарнізону, з ветеранами війни. Без сумніву, багато користі принесли проведені у нас теоретичні семінари і конференції з проблем воєнно-патріотичного виховання.

Зараз є у нас і центр такої роботи. Це — створена в університеті кімната бойової слави.

За рішенням парткому зараз обновлено і розширено Раду з воєнно-патріотичного виховання. До її складу входять ветерани Великої Вітчизняної війни тт. Чухрій, Галицький, Дмитрієвський, Самборська, Петряєв, Смагленко, Маркушевський та інші. Є в Раді і представники комсомольської організації університету.

Рада допомагає громадським організаціям і кафедрам в удосконаленні воєнно-патріотичної роботи. Вона буде узагальнювати позитивний досвід такої роботи і розповсюджувати його.

Але цим завдання Ради не обмежуються. З участю її членів на кафедрах розробляються воєнно-патріотичні теми курсових і дипломних робіт, тематика для студентських і наукових гуртків. Розробляє Рада і рекомендації для студентів про те, як під час педагогічної практики вести воєнно-патріотичну роботу серед учнів.

З ініціативи Ради на факультетах проводяться цікаві заходи. Так, наприклад, студенти другого курсу історичного факультету, прочитавши понад 50 книжок воєнних мемуарів, провели вечір, на якому зав'язалась велика розмова про героїчний шлях батьків і дідів в минулій війні.

Ось другий приклад. Нещодавно на засіданні наукового гуртка з історії КПРС студент Ткаченко виступив з доповіддю на тему: «Одеська партійна організація в період героїчної оборони міста». Студент зібрав інтересний матеріал, зустрічався з учасниками оборони міста-героя, записав їх спогади.

Члени цього гуртка, зібравшись в кімнаті бойової слави, з великим інтересом слухали розповіді колишнього комісара батальйону першого морського полку С. І. Бондаренка і колишнього воєнного коменданта Одеського порту П. П. Романова.

Ближче до тем, зв'язаних з воєнно-патріотичним вихованням,

стали й інші наукові гуртки. Так, в гуртку, яким керує доцент П. Чухрій, більшість підготовлених доповідей присвячені революційним і бойовим традиціям радянського народу.

Не стоїть осторонь важливої справи воєнно-патріотичного виховання студентства і комітет комсомолу університету. З його ініціативи у нас створено молодіжний клуб. Його назва — «По дорогах батьків». Головою клубу затверджено студента історичного факультету комсомольця Глибишина. Члени клубу вже приступили до вивчення документів і фактів, зв'язаних з героїчним минулим наших батьків і дідів. Зараз члени клубу досліджують тему: «Викладачі і співробітники університету в боях за Батьківщину».

Члени клубу «По дорогах батьків» планують виїзди в села і міста області як для вивчення матеріалів, так і для читання лекцій і доповідей про революційні і бойові традиції радянського народу.

Робота по воєнно-патріотичному вихованню студентів набуває в нашому університеті все більшого розмаху. В неї включається все більше вчених, викладачів, активістів-комуністів і комсомольців.

Треба думати, що ця робота благотворно відіб'ється не тільки на вихованні, але й на навчанні наших студентів. 50-річчя Великого Жовтня наш колектив зустріне високою успішністю студентів, новими успіхами в підготовці висококваліфікованих, ідейно загартованих спеціалістів, так потрібних для нашої Батьківщини.

Н. ЯКУПОВ.

Герой Радянського Союзу, член парткому ОДУ.

НА ЗНІМКУ: виступає перед студентами університету комендант Одеського порту в період героїчної оборони нашого міста П. П. Романов.

БІЛЯ ОБЕЛІСКА

В ОСТАННЄ торкнувшись поверхні моря своїм вогненно-червоним краєм, зайшло сонце. Поруч, в сутінках сміються хлопці. Це мої друзі. Нас шістнадцять.

Хлопці все літо провели далеко в горах і ось тепер вони вдома. Вони прийшли на побачення з морем. Їм весело, вони весь час жартують, сміються. А мені зовсім не весело. Це, мабуть, від того, що я не був з ними в горах...

Ми йдемо від берега. Води Ланжерону сердито шурхотять нам навздогін. Я йду від хлопців далеко попереду. Сьогодні мені чомусь хочеться побути одному, і я йду до обеліска Невідомому матросу.

Біля обеліска, борючись з вітром, рветься полум'я. Воно так схоже на моє покоління! Таке ж сильне, живе, енергійне, кличе кудись своїми нерівними зламами...

Язика полум'я ніби проходять крізь мене, злітають високо вгору і летять невідомо куди. А я стою біля обеліска і думаю про моє покоління. «Які ж ми? Чи схожі на наших батьків?..» І сам собі відповідаю: «Так, схожі, тільки іноді хизуватися ми любимо. Робимо вигляд, що до минулого нам справ ніяких немає...».

Хтось торкнув мене за плече.

— Мужчини біля могил не плачуть.

Я ввізнав голос мого друга Яна і обернувся. Біля обеліска нас стояло шістнадцять.

— Ви пам'ятаєте, хлопці, альпінське кладовище біля Ельбрусу? — продовжував Ян. — Там похованих тих, хто загинув у горах. Половина з них полягла в сорок другому.

Прощалися з Невідомим матросом мовчки. Мені здавалося, що кожен з нас, шістнадцяти, клявся: «Не забудемо могил, не забудемо цей вогонь».

Вічний вогонь, запалений людською пам'яттю біля обеліска Невідомому матросові, потрібен всім. Він потрібен водою в пустині. Він потрібен пісню в горах. Він буде палати вічно не лише біля підніжжя обеліска. Він вічний в серцях мого покоління.

С. КУЧМА.

ПРОФЕСОР

В ІДРАЗУ ж після Нового року в Первомайськ, або, як його називали окупанти, Голту, прибув начальник центру «Б» військової розвідки і контррозвідки в Трансністрії локотенант-колонел Алеон. Дуже небезпечно стало в Прибужжі. В Савранських лісах не давав спокою загарбникам численний партизанський загін «Буревісник», який очолював Іван Кухаренко. В Галачському лісі діяли народні месники Лісняка. Сміливо завдавав удари по окупантах партизанський загін Пилипа Байдана (Чорного). З кожним днем зростало число збройних нападів на військові обози, жандармські пости, склади і навіть дрібні підрозділи окупаційних військ.

Приблизькі села Одеської, Миколаївської і Кіровоградської областей постачали партизанські за-

гони харчами, з них ішли в загони люди. Існувала розгалужена підпільна організація. З допомогою агентури фашистам вдалося проникнути в ряди патріотів. Наприкінці 1943 року охранка заарештувала понад шістдесят підпільників. Схоплені були і керівники Кривоозерської, потім Богданівської підпільних організацій — Іван Гуртовий і Анатолій Мазепа.

Під час арешту у багатьох підпільників Прибужжя були знайдені бюлетені «За Радянську Батьківщину», що їх випускав Одеський підпільний обком. Охранка почала посилено шукати канали зв'язку. По ланцюгу дібралися до викладача Одеського університету Василя Литовченка. Він був заарештований і спішно привезений в Голту.

Коли приїхав начальник центру Алеон, слідство активізувалося. Вдень і вночі катували людей, допитували і знову катували. Восьмого січня 1944 року окупанти

розстріляли двадцять п'ять підпільників з організації Мазепа і Гуртового. Слідство вели одночасно військова розвідка, готське відділення ССІ і жандармерія.

Як не старалися слідчі, Василь Литовченко не давав потрібних охранці зізнань. Про нього доповіли Алеону.

— Приведіть його до мене, — віддав наказ начальник центру розвідки. — Я з ним сам поговорю.

Жандармський офіцер, що доповідав про Литовченка, козирував: — Буде виконано.

Не минуло й години, як той же жандармський офіцер увів до Алеона високу, чисто одягнену людину. Обличчя у заарештованого змарніло, але залишилося спокійним і майже байдужим.

— Сідайте, пане професор, — ввічливо запропонував стільця Алеон. Коли Литовченко сів, начальник бюро продовжував:

— Я хотів би поговорити з вами відверто. Я ніяк не можу собі уявити, як це ви, професор університету, інтелігентна людина, могли зв'язатися з цими бандитами, яких у вас називають партизанами?

— Я не розумію, пане слідчий, про що йде мова? — здивовано спитав Литовченко.

— Не розумієте? — В голосі слідчого зазвучала злісна іронія. — Скажіть, хто сюди прислав ці листівки? — Алеон тримав у руці пачку бюлетенів «За Радянську Батьківщину» і показував їх здавлену заарештованому.

— Вперше бачу, пане слідчий. Я до цієї справи абсолютно не причетний. — Литовченко говорив спокійно, з почуттям власної гідності.

— Ви знаєте Кузьменко? — Знаю. Один час вона працювала в мене служницею.

— Ви дали їй завдання створити групу в Акмечетці?

— Що ви, пане слідчий!.. Коли б я вже займався такими справами, то хіба не знайшов би гося соліднішого, ніж моя служниця? Звільніть мене від таких обвинувачень.

— Отже і листівок з нею не посилали?

— Само собою розуміється.

Уривок з книжки В. Єгорова, М. Зотова, О. Рогожина «Фронт у кожному серці».

У НОВОРІЧНУ

НІЧ

Добрий вечір!
Шедрий вечір!
Луна несла це вітання вулицями новорічної Одеси.

До нас, будь ласка! До нас! — запрошували одесити колядників. Частували, разом співали колядки та українські народні пісні.

Серед віншувальників-колядників господарі впізнавали своїх друзів і знайомих, студентів і молодих робітників заводів Одеси, приєднувалися до їх веселого гурту. Наснажена новими голосами, пісня перелинула північ і взяла напрямом на світанок.

І коли перші промені Нового, 1967 року зазирнули до затишних будинків, то в одному з них помітили на столі «новорічний міх» у колі молодих рук і очей.

А він вихвалявся: «Дивіться, який-бо я пишний та багатий!».

А по кількох хвилинах «новорічний міх», натомлений і спорожнений, ліг на відпочинок до буденної шафи. І довго йому там лежати, аж дванадцять місяців...

— А що робити з зібраними коштами?

І молодь вирішила передати фонду Добровільного товариства охорони пам'яток історії і культури УРСР.

Як ухвалили, так і вдіяли. Хай це буде наша лепта у такій потрібній і почесній справі, як збереження та передача новим поколінням того, що створив наш великий народ.

Як бачимо, відроджена народна новорічна традиція студентами Одеси і зокрема філологами ОДУ ще в 1965 році цього року набула нового розмаху.

Так хочеться, щоб у зустрічі (колядуванням) Нового, 1968 року взяли участь студенти інших факультетів нашого рідного університету.

С. ОЛІЙНИКІВ,
студент V курсу філологічного факультету.

ВИ ВТОМИЛИСЬ? УСМІХНІТЬСЯ!

СТУДЕНТИ ПРО СЕБЕ

Не складені своєчасно заліки стають стартовою площадкою для поганого настрою на іспитах.
* * *

На іспитах студент хвилюється стандартно.
* * *

Викладача відрізняє від студента і добра пам'ять: він завжди пам'ятає про грядущі заліки та іспити.
* * *

Студент відвідував лекції в шахматному порядку.

РЕМОНТ І АВТОГРАФ

ОНОРЕ Бальзак написав своєму домовласникові листа з проханням полагодити дах. Минуло кілька днів, але дах, як і раніше, протікав. Бальзак написав удруге. Коли ж і третій, і четвертий листи лишилися без відповіді, він склав п'ятого, в якому відверто написав, що думає про сво-

го домовласника. Відповідь була така: «Вельмишановний пане Бальзак! Я пристрасний збирач автографів знаменитих письменників і, звичайно, не міг пропустити нагоди дістати вашого. Особливо порадував мене останній лист. Це — справжня літературна рідкість. Дах буде полагоджено сьогодні ж!».

3 ВІДПОВІДЕЙ НА ЕКЗАМЕНАХ

Викладач:

— Хто такі чорнокнижники?

Студент:

— Чорнокнижники — це люди, у яких книжки почорніли від старості та від користування ними.
* * *

Студент:

— І ось первісне суспільство розколось на бідних і багатих родичів.

Викладач:

— Та що ж, з того часу й існує вираз: «як бідний родич?».

Студент:

— Все може бути...

УРАВНЕНИЕ С ОДНИМ НЕИЗВЕСТНЫМ

РАЗНЫЕ числа — большие и малые, целые и дробные, положительные и отрицательные — впервые встретились в уравнении.

Они очень любезно и несколько сдержанно обменялись приветствиями, а затем стали знакомиться.

— Четверка.
— Очень приятно. Двойка.
— Тройка.
— И я Тройка. Значит, тезки!

— Одна Четвертая...
— Две Четвертых...
— Три Четвертых...
Очень быстро все перешло

мислись. Только одно число стояло в стороне и не называло себя.

— А вас как зовут? — стали спрашивать у него числа.

— Я не могу себя назвать, — важно ответило это число. — У меня есть причины...

— Ах, подумайте, какие загадки! — затараторила Одна Девятая. — Как можно жить в обществе и совсем не считаться с его мнением!

— Спокойно, спокойно, — вмешался Знак Равенства — самый справедливый знак во всем задачнике. — Все выяснится в свое время. А пока

пусть это число остается неизвестным. Мы назовем его Иксом. Что поделаешь — будет у нас уравнение с одним неизвестным.

Все числа согласились со Знаком Равенства, но теперь они вели себя еще сдержанней, чем даже во время знакомства. Кто его знает, что за величина этот Икс? Здесь нужно быть осторожным.

Некоторые попытались заискивать перед Иксом, но он так важно себя держал, что даже у дробей отпала охота добиваться его расположения.

— Ну, нет, — проплетала Двойка Четверке. — Ты как хочешь, а я перебираюсь в другую сторону уравнения. Пусть я буду там с отрицательным знаком, но зато не буду видеть этой персоны.

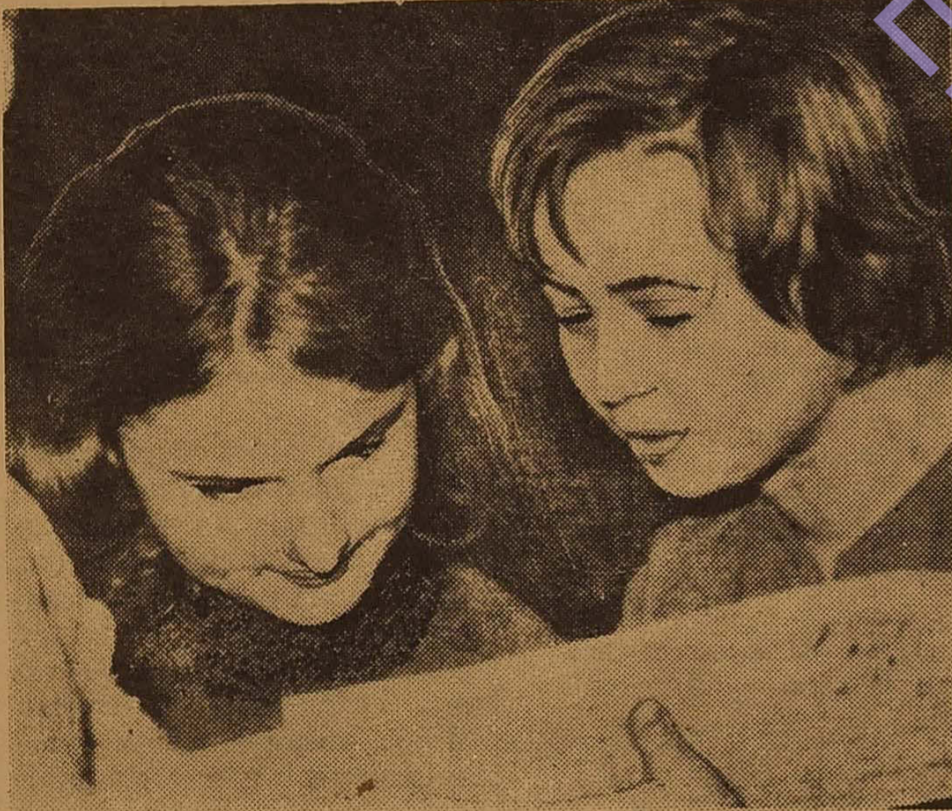
— И я тоже, — сказала Четверка и вслед за Двойкой перебралась в другую сторону уравнения. За ними последовали две тезки — Тройки, а потом и дробь — Одна Четвертая, Две Четвертых, Три Четвертых — и все остальные числа.

Икс остался один. Впрочем, это его не тревожило. Он решил, что числа просто не хотят его стеснять.

Но числа решили по-другому. Они сложились, перемножились и поделались, а когда все необходимые действия были произведены, Икс ни для кого уже не был загадкой. Он оказался мнимой величиной — такие тоже зустрічаються в математикі.

То-то он так мнил о себе, этот Икс!

(Из книги Ф. Кривина «Карманная школа»).

ПЕРЕД ІСПИТОМ.

Фотоетюд студента фізичного факультету М. Пірта.

ПРОФЕСОР

Жодної листівки я і в руках не тримав.

— Як вам, пане професор, не соромно брехати! — не витримав Алеон.

— Я кажу правду, — твердо, дивлячись у вічі слідчому, відповів заарештований.

Не бажаючи більше витрачати час на допит професора, Алеон наказав відвести заарештованого, дав детальні вказівки про дальше ведення слідства і поспішно вихав до Одеси.

В Одесі Алеон відразу ж подзвонив інспектору жандармерії колонелу Андрієску.

— Зайдіть до мене, пане колонел, — сказав він по телефону. — Візьміть всі дані про партизанів, які у вас є...

Інспектор жандармерії не припинив себе довго чекати.

— Що ви маєте про партизанів? — спитав його Алеон, посадивши проти себе в м'яке крісло.

— Взяв з собою зведення, яке ми склали для маршала Антонеску. Найновіші дані по сьогоднішнє число.

— Дуже добре. Про що свідчить ваша статистика?

— Дані невтішні, пане Алеон. — Інспектор розкрив перед собою папку і почав перекладати аркуші.

— Значний ріст?

— Так, значний. Ось, будь ласка. За чотири останні місяці минулого року зафіксовано сорок сім нападів партизанів. А за двадцять один день цього місяця уже сорок чотири. Кількість тих, що нападали, — понад чотири тисячі.

— Жах один, — зітхнув Алеон.

І великі наші втрати?

— Великі. Ось хоч би випадок за п'яте січня. Біля села Слюсарєво Савранського району партизани атакували обоз 670-го окремого батальйону, який охороняли сорок п'ять солдатів і офіцерів. Дев'ять наших убито, три поранено. Перебиті майже всі коні.

— Вдалося кого-небудь схопити?

— Жодного бандита...

— Ганьба! — обурився начальник бюро розвідки. — Як же це так?

— Дуже просто, пане Алеон. Після перших же пострілів охорона розбіглася. Обози супроводжують, як відомо, не найхоробріші солдати.

— Дуже сумно слухати. Які ж, на ваш погляд, причини зростання бандитизму? — спитав Алеон інспектора.

— Важко сказати, — потиснув плечима жандармський офіцер. — Багато в чому впливає фронт. — Я теж так думаю.

Після того, як інспектор жандармерії пішов від нього, Алеон почав писати доповідну записку начальнику генерального штабу румунської армії і копію — штабу 3-го армійського корпусу «Про партизанську організацію, розкрити в Кривому Озері Голтського району».

«Можна зробити прогноз, — писав Алеон, — що партизанський рух буде дедалі більше зростати і набере більш гострих форм, як-що теперішній стан на фронтах збережеться і надалі.

Ми вважаємо, що раніше чи пізніше по лісовій дорозі підуть все численні групи партизанів, які, електризуючи уми людей, стійно потягнуть за собою цілі села».

Цього разу прогноз фашистського контррозвідника виявився правильним. Партизанський рух в області з кожним днем все більше зростав і поширювався.